

Emotie de toamna de Nichita Stanescu - prezentare general

Titlul poeziei este o metafora, prin care eul liric isi exprima teama profunda pentru o iubire pe cale de a se sfarsi, starea de amaraciune provocata de o dragoste aflata in pragul destramarii. Altfel spus, metafora titlului este formata din cuvantul sugestiv pentru trairea interioara a eului liric, "emotie" si cuvantul "toamna", care nu se refera la anotimp, ci la starea de deprimare a eului liric, provocata de o iubire care a trecut odata cu scurgerea timpului.

-Structura, semnificatii si limbaj artistic.-

Poezia "Emotie de toamna" de Nichita Stanescu este alcatuita din doua strofe inegale ca marime si este structurata in doua secvente lirice, corespunzatoare strofelor.

Prima strofa incepe printr-o afirmatie aparenta, "A venit toamna", care este o metafora sugestiva privind starea de tristete a eului liric, o percepere amara a "toamnei" sufletesti, care nu se refera la anotimp, ci la starea de deprimare a eului liric, provocata de o iubire care a trecut odata cu scurgerea timpului. Fiindu-i teama de suferinta iminenta, poetul implora, printr-un imperativ - "acopera-mi inima cu ceva" -, sa-i fie protejata inima, cel putin cu iluzia iubirii, semnificata prin metaforele "umbra unui copac", poetul preferand ocrotirea iubitei - "sau mai bine cu umbra ta". Eul liric, care-l simbolizeaza pe indragostit, exprima un acut sentiment de teama, izvorat fie din cauza ca nu-si va mai vedea iubita - "Ma tem ca n-am sa ta mai vad" - fie din speranta iluzorie ca il va cuprinde din nou entuziasmul iubirii, care se dovedeste neimplinita - "ca or sa-mi creasca aripi ascutite pana la nori". Metafora din ultimul vers citat sugereaza elanul zborului interior, inaltarea sufletului spre extazul iubirii si teama de deziluzie, aceasta din urma fiind exprimata prin lipsa de consistenta a norilor. Starea interioara a indragostitului este disperarea ca iubita ii va parea, in curand, o straina - "ca ai sa te ascunzi intr-un ochi strain". Amaraciunea care il va cuprinde este exprimata prin metafora sugestiva a frunzei de pelin, ce va inchide definitiv in el speranta iubirii - "o sa se-nchida cu-o frunza de pelin".

Exteriorizarea starii de deprimare a eului liric, provocata de iubirea ce se stinge, este reliefata de verbe sugestive atat prin sensul lor, cat si prin timpul si modul la care sunt puse. Astfel, trecuta iubire este sugerata de o metafora, in care verbul este la perfect compus, "a venit toamna", care semnifica un suflet "desfrunzit". Starea prezenta a indragostitului este de disperare si poetul implora sa-i fie protejat sufletul printr-un verb la imperativ - "acopera-mi inima cu ceva". Viitorul este sumbru, poetul presupune mai multe ipostaze, posibilitati pe care le comunica imaginar iubitei, prin verbe la viitorul popular, pentru a da impresia de oralitate. Astfel el presupune ca va fi cuprins de teama - "n-am sa te mai vad" - ori de speranta impacarii - "or sa-mi creasca aripi" sau, si mai rau, ca iubita ii va parea o straina, nu va mai avea pentru ea nici un sentiment - "ai sa te-ascunzi intr-un ochi strain" si acest fapt ii va provoca o profunda amaraciune "o sa se-nchida cu-o frunza de pelin".

In strofa a doua poetul transmite sentimentul de iubire, care pana atunci se rasfransese asupra

femeii iubite, in alt plan de manifestare, sugerat de elemente ale planului terestru imbinate cu cele ale planului cosmic, idee specifica lui Nichita Stanescu. Taria sentimentului de dragoste este exprimata prin metafora pietrelor, iar tacerea ilustreaza imposibilitatea comunicarii acestui sentiment unei fiinte apropiate : "Si-atunci ma apropii de pietre si tac". Sufletul sau, golit de iubirea stinsa, se umple de incantarea naturii fascinante. De aceea indragostitul se refugiază in sine, iar marea ii primeste cuvintele tandre, inecandu-le, pentru ca nu mai are o iubita careia sa i le spuna: "iau cuvintele si le-nec in mare". Universul sau interior este simbolizat de imbinarea armonioasa a planului teluric - "de pietre", "in mare" -, cu cel cosmic - "luna" - revigorandu-se spiritual. Forta iubirii se manifesta acum asupra astrului ceresc - "luna" - a carui stralucire tainica a luminat dintotdeauna pe indragostiti. Puterea dragostei a ramas in sufletul poetului la fel de mare, incat el poate sa faca luna sa rasara, pentru a-i impartasi taina iubirii - "Suier luna si o rasar si o prefac/ Intr-o dragoste mare" -, deoarece inima lui tanjeste necontenit dupa acest sentiment.